

Разбрахъ нещастието имъ и ги съжалихъ. Съжалихъ и всъко българско село, па и градъ, изложени еднакво на тази опасност. Страхувамъ се също за цѣлия български народъ да не носи малкомного сѫбата на това село, хранено само съ партизанска отрова.

Проф. Гавр. И. Кацаровъ

Поука отъ древно минало

Поука за народъ. Поука за общественикъ. Поука за поетъ.

Историята ни учи: — Неограничената власт на едно съсловие никога не е била въ полза на свободното развитие на културата.

Въ подкрепа на тая своя поука тя ни разказва:

Около половината на VIII вѣкъ преди Христа царската власт въ стара Гърция е била унищожена. Дори въ малкото на брой държавици-градове (напр. Спарта), въ които се запазила, тя изгубила голъмата си сила и широките пълномощия.

Падането на монархиите е станало безъ голъми сътресения. Съ течение на времето задачите на държавата се разширявали. Политическите отношения ставали по-сложни. Царът не могъл да изпълнява самъ всички военни, сѫдебни и жречески служби, съ които бил натоваренъ. Станало нужда да му се придават помощници. Разбира се, тия помощници били вземани изъ срѣдата на знатното съсловие. Така авторитетът на царя бил разслабенъ. Мощта на болярството се засилила. Най-после царската власт била или премахната напълно, или запазена само за изпълнение на нѣкои жречески служби. Властиата минала въ ръцете на болярството, което дължало влиянието си на своя благороденъ произход и на богатството си, състояще се отъ земя, стада, особено коне, скъпоценни метали, оржия, покъщнина и др.

Народът, който и презъ царското владичество нѣмалъ голъмо значение, сега попадналъ въ пълна зависимост отъ болярството. Бедниятъ гражданинъ или селянинъ нѣмалъ възможност да си достави скъпо оржие, боева колесница или конь. Той нѣмалъ и време да се занимава съ военни упражнения. Военната сила на държавата се образувала главно отъ боляритъ. Обаче, въ замѣна на военната служба и жертвите, които принасяли за запазване на държавата, боляритъ взели въ ръцете си цѣлата политическа власт.